

Een preek van J.C. Philpot: Des Heeren nodiging tot de einden der aarde

*uitgesproken in de Zoar Kapel, Great Alie Street, Londen op zondagavond 7 juli 1844
overgenomen uit Tien predikaties, deel 1*

“Wendt u naar Mij toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God, en niemand meer.”
Jes. 45:22.

Als we in een ernstig ogenblik van geestelijke overdenking (en soms doen we dat door genade) ons nog eens voor de geest halen, wat er zich in ons hart heeft voorgedaan, wat onze mond gesproken heeft, of wat onze geest bezig hield, gedurende een bepaalde tijd, laten we zeggen, de laatste week, hoe weinig ware godsdienst schijnen we dan in onze ziel aan te treffen. Als we al de leerstellingen, die we op een vleselijke wijze hebben geleerd, alle gebruiken, die we uit mensenvrees zijn nagekomen, en al de valse bevinding, waarmede de Satan ons misleid heeft, eens afscheiden van het werk des Geestes, en, als we in een ernstig ogenblik opwegen in de schalen van het Heiligdom, hetgeen God geschonken en geleerd heeft, en in en voor ons gedaan heeft, van welk een geringe betekenis lijkt dit dan te zijn. Maar welk een genade is het tot deze slotsom te komen! Wat een genade te gevoelen, dat we zo weinig godsdienst bezitten! Doch sommigen kunnen zeggen: ‘ik begrijp niet, wat u bedoelt met die uitdrukking, dat het genade is, te gevoelen, dat men zo weinig godsdienst heeft; ik kan dit niet met u eens zijn; want naar mijn gevoel is het heel geen genade, daar het mijn verlangen is, heel wat meer te hebben, dan ik schijn te bezitten’. Maar veronderstel, dat u en ik al de godsdienst zonden hebben, die we wensen te hebben, zou er dan geen groot gevaar bestaan, dat we die godsdienst op de plaats gaan stellen van Jezus Christus; en in plaats van arm en behoeftig, ledig en ontbloot tot de Heere te komen, zoals we nu verplicht zijn te doen, niets bezittende en niets in onszelf, zouden we dan niet eerder geneigd zijn tot Hem te naderen met onze godsdienst, als iets om op te rusten, en zouden we ons niet in Zijn gunst aanbevelen? Is het dan niet waarlijk genade te ervaren en te gevoelen, dat we zo weinig godsdienst bezitten, als het ons ertoe brengt arm en nooddruftig, ledig en ontbloot uit Christus' volheid te ontvangen genade voor genade? Want hoe minder we voelen te bezitten, des te meer willen we bezitten; hoe lediger we ons ervaren, des te meer verlangen we vervuld te worden, evenals we een grotere geschiktheid bezitten om te ontvangen; hoe zwakker we zijn, des te meer behoefte we eraan hebben, dat de kracht van Christus in onze zwakheid wordt volbracht; hoe dwazer we ons gevoelen, des te meer behoefte hebben we aan het onderwijs van God, evenals de wijsheid Gods ook des te meer verheerlijkt wordt in onze dwaasheid; en hoe hulpelozer we zijn, des te meer behoefte we hebben aan hulp van God.

Zodat, in plaats van te voelen, dat het een droevige en betreuenswaardige zaak is, dat we zo weinig godsdienstig zijn, het onze genade is, dat we er gevoelig over zijn, dat we zo weinig godsdienst hebben, als we onder een gevoel komen van onze ledigheid, om gaven te ontvangen uit Christus' volheid. Dan komen we niet terecht onder de beschrijving ‘van de rijke, wien de Heere ledig wegzendt’, maar van ‘de arme’, wien Hij met ‘goederen’ vervult; en in plaats van ons te bevinden onder de ‘machtigen’, die Hij van de troon aftrekt, worden we gevonden onder de nederigen en zachtmoedigen, wien de Heere verhoogt tot Zijn eer, ‘om te doen zitten bij de vorsten’ en ‘dat Hij hen de stoel der ere doe beërven’.

Welnu, als we de nodigingen des Heeren in de Schriften beschouwen, tot wien zijn deze gericht? Zijn deze niet gesproken tot degenen, die arm en nooddruftig, hongerig en dorstig, vermoeid en belast zijn? Zijn juist dit niet de personen, die de Heere rijk maakt, voedt, verkwikt en zegent? Let, bijvoorbeeld, op de woorden van de tekst. Er ligt een nodiging in, want de Heere spreekt, en zegt: ‘Wendt u naar Mij toe’. Maar tot wie zijn de woorden gericht? ‘Wendt u naar Mij toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God, en niemand meer.’ Hij spreekt dan niet tot degenen, die nabij zijn, maar tot degenen, die ver weg zijn; de einden der aarde, en tot hen richt Hij deze genadige nodiging.

- I.** Laten we in het onderzoeken van deze woorden eerst letten op de personen, tot wie deze nodiging gericht is: ‘De einden der aarde’.
- II.** Ten tweede, op hetgeen de Heere tot hen spreekt: ‘Wendt u naar Mij toe; wordt behouden’.
- III.** En ten derde, op de genadige reden, waarom ze zich tot Hem moesten wenden, en waarom ze behouden worden door zich te wenden; ‘want Ik ben God, en niemand meer’.

I. ‘Wendt u naar Mij toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde.’ De Heere spreekt hier dan tot alle einden der aarde. Nu kan Hij niet de letterlijke, of natuurlijke aarde bedoelen, want die heeft geen oren om te horen, omdat het niets anders is, dan zulk een massa ruwe, levenloze stof; daarom moest Hij gewis spreken tot de

inwoners der aarde, tot degenen, die zich aan de einden der aarde bevinden, en niet tot de aarde zelf. Maar welke personen worden hier, bevindelijk en geestelijk, 'de einden der aarde' genoemd, tot wie de Heere Zich aldus richt? Een uitdrukking in Psalm 61:3 werpt licht op het vraagstuk. 'Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is; leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn,' 'De einden der aarde' stellen dan personen voor, die zich in hun gevoel, op de verst-verwijderde afstand van God bevinden, op de meest afgelegen grenzen der schepping, en door deze zo brede kloof gescheiden van die God, Welke zij verlangen te vrezén, en in Wiens goedkeurende toelaching zij zich verlangen te koesteren.

a. Doch laten we, met Gods zegen beschouwen, wat het is, dat de ziel ertoe brengt zichzelf aan deze plaats te voelen, want hier wordt gesproken over het voelen naar de ziel. Laten we eens bezien hoe een vat der genade aan de einden der aarde geraakt; omdat hij geestelijk op die plaats moet komen, opdat hij de gepastheid voelt en de toepassing geniet van de belofte.

Alvorens de Heere dan ook onze ziel tot geestelijk leven verwekt, kunnen we naderen met onze lippen, terwijl ons hart verre van Hem is; zijn we vol met aanmatiging, trots, en onkunde, en kunnen we in de tegenwoordigheid komen van de Majesteit van de Allerhoogste, zonder onze consciëntie één maal te onderzoeken, zonder één overtuiging in onze ziel, of zonder een gevoel van verbrokenheid van Hem.

Maar niet zodra komen licht en leven tesamen in de ziel, of het Wezen Gods wordt in de consciëntie bekendgemaakt, en onze eigen hoedanigheid eveneens, als staande naakt en schuldig voor Zijn grote Rechterstoel; en wanneer we aldus de reinheid zien en gevoelen van Jehova, en onze eigen onreinheid en walgelijkheid, en wanneer ons geestelijk getoond wordt, welke ellendelingen we zijn van nature en in de praktijk van ons leven, dan valt er een gevoel van schuld op de consciëntie, en door dat gevoel van schuld worden we uit de tegenwoordigheid Gods gedreven. Aldus was het met onze voorvader Adam; toen de zonde op zijn consciëntie lag, verborg hij zich van uit de tegenwoordigheid Gods tussen de bomen van de hof; en zo is het met iedere gevoelig gemaakte zondaar — hij gaat uit de tegenwoordigheid Gods, omdat deze tegenwoordigheid te verschrikkelijk voor hem is om te dragen.

Als Jona, wil hij naar Tharsis vluchten, of naar de meest afgelegen delen van de aarde, om uit de tegenwoordigheid van de Allerhoogste weg te komen.

De schuld, die dan ook op iemands consciëntie is gelegd, zal hem uitdrijven, 'naar de einden der aarde', en een slagboom plaatsen tussen de Heere HEERE en zijn ziel. En als iemand nooit schuld gevoeld heeft en bevindelijk nooit de afstand en de scheiding van God gevoeld heeft, dan komt hem dientengevolge de belofte niet toe, noch spreekt de Heere tot hem in de tekst.

b. Maar voorts. Niet alleen schuld, maar ook beschaamdheid en schaamte des aangezichts werken tesamen om de ziel naar 'de einden der aarde' te drijven. We kennen nooit de vuilheid der zonde, totdat deze in onze consciëntie wordt bekendgemaakt; we kunnen inderdaad iets kennen van de zondeschuld, en wat een zondige ellendelingen we zijn geweest; we kunnen de bestraffing der zonde eveneens vrezén; maar we kunnen nooit de vuilheid ervan kennen, totdat we, bij het licht des Geestes, de reinheid en de heiligheid Gods zien en dan drijft de schaamte ons uit van de tegenwoordigheid van een heilig God. Vóór Adam de zonde kende, kende hij geen schaamte.

c. Duisterheid van geest — ook een bevinding, waar we volslagen onbekend mee zijn, totdat het licht en leven dit openbaar maken — de duisternis, die over onze ziel komt, zoals die op Abraham viel, toen de zon aan het ondergaan was (Gen. 15:12) drijft ons van Hem af, Die een zuiver licht is, naar de uiterste einden der aarde, waar de zonnestralen niet meer lijken te schijnen.

d. Als de Heere ons ooit nader tot Hem gebracht heeft, en we zijn op laaghartige wijze van Hem afgeweken, zijn van Zijn genadewegen vervallen, door de wereld overwonnen, verstrikt in de netten van Satan, of in onze eigen walgelijke lusten en hartstochten; als we dingen hebben gedaan, die onbehoorlijk en strijdig zijn met onze belijdenis, (en wie hier kan zijn hoofd omhooghouden en zeggen, dat hij zulks niet gedaan heeft?) deze zaken brengen schuld op de consciëntie, en verbannen ons zielsbevindelijk naar de einden der aarde, ver weg uit de tegenwoordigheid Gods. Maar als we ons dan, naar het gevoelen der ziel, aldus aan de einden der aarde bevinden, dan leren we daar lessen, die ons op geen enkele andere plaats kunnen worden geleerd. Daar leren we, wat het betekent, ver van God te zijn, met een verlangen nabij te worden gebracht; daar worden we ertoe gebracht de buitengewone zondigheid der zonde te kennen, en daar beginnen we te leren de waardij van het bloed van Christus om de consciëntie te reinigen; daar worden we bekleed met beschaamdheid en met

schaamte van het aangezicht; daar worden we geleerd onze algehele hulpeloosheid te gevoelen en onze volslagen onbekwaamheid om onszelf geestelijk en bevindelijk nabij te brengen, en om te voelen, wat het is, in verwarring om te dolen, zonder in staat te zijn nabij de Bron van licht, leven en waarheid te komen, of een toegang van de ziel tot God te gevoelen.

Aldus is aan 'de einden der aarde' te zijn, een pijnlijke, maar ook een heilzame les, want daar leren we lessen, die we nergens elders zouden kunnen leren, en daar worden we geleerd iets te gevoelen van de reinheid van Jehova, en van onze eigen bezoedeling in de tegenwoordigheid van Hem.

Welnu, het is tot degenen, die aldus voelen, dat ze zich aan 'de einden der aarde' bevinden, dat de Heere in de tekst spreekt. Hij zal aanmatigende belijders nooit bemoedigen, ik bedoel dezulken, die op een vermetelee wijze voortsnelen, zonder Zijn bekrachtiging, leidingen, of trekkingen. Het is beter ons gehele leven lang aan 'de einden der aarde' te vertoeven, dan ongenood het Heiligdom binnen te snellen, of dan op een vermetelee wijze te naderen in de tegenwoordigheid van de Allerhoogste. Want er zal een dag komen, dat de Heere 'Zijn dorsvloer doorzuiveren zal' en hoevele aanmatigende indringers in Zijn Heiligdom, hoe velen, die vals vuur branden, en die onreine offerandes offeren, zullen er ontdekt worden, en uitgedreven! Als de wil van God zo is, dan is het beter arme, veroordeelde misdadigers te zijn aan 'de einden der aarde', ootmoedig wachtende op een toelaching, in oprechtheid smekende om een belofte, dan op een vermetelee wijze voort te snellen, en aanspraak te maken op Zijn gaven als waarop we recht hebben, en als hetgeen ons toekomt.

II. Het is dan, tot deze arme zondaren, deze in zichzelf veroordeelde ellendigen, deze schuldige misdadigers, die geen andere hoop hebben dan op Gods soevereine genade, dat de Heere in de tekst spreekt: 'Wendt u naar Mij toe'. Zij zijn de enige personen, die zich zullen wenden, de enige personen, die zo genadiglijk een nodiging behoeven; anderen kunnen zichzelf behouden, troosten en verlossen; maar deze arme ellendige verstotelingen kunnen geen stap zetten zonder de trekkingen des Heeren. De Heere neemt ze daarom in handen, want omdat ze in deze wanhopige omstandigheden verkeren, hebben ze de hoge en uitgestrekte hand Gods Zelf nodig om ze uit het verdiende verderf te verlossen.

En daar ze, hoe meer ze op zichzelf zien, des te slechter worden, zegt Hij: 'Wendt u naar *Mij* toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer'. Maar de nodiging moet tot het hart worden gesproken, opdat er met de belofte kracht gepaard moge gaan, en als dan de kracht komt met de nodiging, dan vallen de schellen van de ogen, de sluier wordt van het hart weggenomen, en sterkte wordt geschonken, om datgene te doen, waartoe de tekst nodigt; ze 'wenden zich tot Hem', al is het van 'de einden der aarde', en als ze zich wenden, dan zijn ze 'verlicht en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden'. De genade van Jezus schijnt door in de nodiging (want Hij is hier de spreker); en als dit in de consciëntie komt, dan zien ze de Koning in Zijn schoonheid, en zij zullen een vergelegen land zien. 'Wendt u naar Mij toe', zegt de Middelaar en Advocaat, de Vriend van zondaren, de Zaligmaker van het verlorene! Op dit woord wenden zij zich tot Hem, en wat zien ze in Hem?

a. In de eerste plaats aanschouwen ze Zijn heerlijke Persoon, die Goddelijke verborgenheid, die opgesloten ligt in de woorden: 'Ik ben God'! En o, wat is dit een onderwerp om te overpeinzen! Wat een gezicht om te aanschouwen voor het levende geloof! De heerlijke Persoon van de Zone Gods! Dit is 'de verborgenheid der Godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees'! En wat ziet het geloof anders in de heerlijke Persoon van Christus, dan de Middelaar, de Tussentreder, de Hogepriester, de Advocaat, tussen een wrekend God en een schuldige ziel? Maar, totdat we ons naar de ziel 'aan de einden der aarde' bevinden, hebben we geen ogen om te zien, geen oren om te horen, geen harten om op te merken, welk een heerlijke Middelaar er is ter rechterhand des Vaders. Maar omdat we in onze bevinding ons op deze afstand van God bevinden, worden we ertoe gebracht te zien en te gevoelen, dat Hij, Die ons alleen nabij kan brengen, Zelf God moet zijn, want we zijn ervan overtuigd, dat niets dan een almachtige arm ons van 'de einden der aarde' kan rukken, en ons tot nabij de Allerhoogste kan brengen. Onze eigengerechtigheid, onze tranen, gebeden, beloften en besluiten kunnen, zo voelen we, ons niet nader tot God brengen; en we lezen de betekenis van de woorden: 'En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren; want door Hem hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader'. Dus hoe meer we gevoelen, dat we 'aan de einden der aarde' verkeren, des te dieper is onze behoefte aan Hem; en naarmate de Geest de verborgenheid ontvouwt van de heerlijke Persoon van Christus, en Zijn schoonheid openbaart, des te meer wordt Hij het Voorwerp van de bewondering en aanbidding van de ziel. En o, wat een Middelaar wordt er in het Woord der Waarheid het levende geloof toegestoken! Wat een Voorwerp voor het geestelijk geloof om op te zien, voor

een levende hoop om in te ankeren en voor de Goddelijke liefde om te omhelzen! Dat de Zoon van God, Die van alle eeuwigheid in de schoot des Vaders lag, evengelijk met de Vader en met de Heilige Geest, de tweede Persoon in de heerlijke Drieëenheid, Zich moest vernederen om onze natuur aan te nemen, opdat Hij kon zuchten, lijden, bloeden, en sterven voor schuldige ellendigen, die, zo het hun werd toegestaan, hun ziel dagelijks wel duizend maal zouden hebben verwoest — wat een wonder der wonderen!

Doch we kunnen in deze verborgenheid niet komen, nóch de kracht ervan voelen, totdat we in zulke omstandigheden zijn gebracht, dat niemand dan zulk een Zaligmaker onze zielen kan verlossen.

Kunnen we iets doen om onszelf te verlossen? Dan hebben we geen behoefte aan hulp van die Held, bij Wie God hulp besteld heeft; en verwerpen we Hem heimelijk. Kunnen we onszelf genezen? Dan hebben we geen behoefte aan de goede Medicijnmeester. Maar wanneer onze ogen geopend worden om onze eigen totale verwoesting en hulpeloosheid te zien, en de heerlijke Persoon van de Zone Gods te aanschouwen, dan wordt het geloof uitgehaald de toevlucht te nemen tot en te rusten op dat heerlijke Voorwerp.

b. Maar in het aanschouwen van Zijn heerlijke Persoon van ‘de einden der aarde’ wordt een glimp opgevangen van Zijn verzoenend bloed; want dat bloed wordt beschouwd al zijn werkzaamheid te ontlenen aan Zijn heerlijke Persoon, het wordt gezien als het bloed van de Zone Gods, en daar de Godheid het bloed van de mensheid zijn kracht schenkt, wordt dit beschouwd een Goddelijke kracht te hebben om een schuldige consciëntie te reinigen en van vergeving en vrede te spreken tot een verbroken hart.

Dit verdienstelijke bloed van de enige verzoenende offerande is hetgeen het oog van de arme zondaar ‘aan de einden der aarde’ de schuldige ellendige, de zelf-veroordeelde misdadiger wordt voorgehouden; en God de Heilige Geest getuigt ervan, ‘dat het betere dingen spreekt dan het bloed van Abel’. De ogen des verstands zijn verlicht om de natuur en de werkzaamheid van dit dierbare bloed te aanschouwen, en er is een zien en een rusten op dit bloed, als van vrede sprekende tot de schuldige consciëntie, als de enige verzoening voor de zonde, zoals dit vijanden verzoent, opstandelingen vergeeft, goddelozen rechtvaardigt.

c. Maar in het nodigen van de ziel zich tot Hem te wenden, nodigt de Heere haar ook tot Zijn heerlijke gerechtigheid. Welnu, wat kennen we, wat kunnen we kennen van de heerlijke gerechtigheid van Christus, behalve dan, als we ertoe gebracht zijn, te voelen, hoe naakt, hoe behoeftig, hoe ongelukkig we zonder dit zijn? Maar wanneer een ziel aan de ‘einden der aarde’ ligt, naakt en bevende, vrezende een nimmer-eindigende eeuwigheid te ontmoeten, in zijn consciëntie verschrikt door wel duizend misdaden, die hem voor ogen komen, als de Heere maar met kracht spreekt: ‘Wendt u naar Mij toe’, en die heerlijke mantel der gerechtigheid uitbreidt, die ‘tot allen, en over allen, die geloven’, is, wat bemoedigt dit de arme ziel, die aan ‘de einden der aarde’ ligt om zich te verschuilen onder dit heerlijke en schone gewaad, en schuiling te zoeken onder de mantelzoom van deze Hemelse Boaz.

d. Maar door het zeggen: ‘Wendt u naar Mij toe’, zegt Hij ook: ‘Zie op Mijn stervende liefde, op de hoogten, lengten, diepten en breedten ervan, die de kennis te boven gaan. Wendt u naar Mij toe, in al de omstandigheden van Mijn lijden, Mijn zielestrijd, Mijn bloedig zweten, en in al hetgeen Ik voor arme zondaren doordragen heb’.

Hij nodigt degenen, die aan de einden der aarde verkeren, zich tot Hem te wenden, in Zijn lijden voor hen; en als zij in staat worden gesteld Zijn stervende liefde te zien en te gevoelen, vloeit er een mate van vrede in de consciëntie, en de arme ziel, die zich aan de uiterste ‘einden der aarde’ bevindt, wordt bemoedigd en in staat gesteld tot de Vader te naderen.

III. Maar Hij zegt: ‘Wendt u naar Mij toe en wordt behouden’. In dit zich wenden ligt dan ook zaligheid. Om behouden te worden bestaat er geen noodzaak, ontelbare schatten van onze eigengerechtigheid op te hopen, een uitgebreide voorraad goede werken oopen te stapelen, een zekere mate van vroomheid op te brengen, of om onszelf tot hoogten van schepsels heiligheid op te werken.

Een blik des geloofs is al hetgeen nodig is, een oog, dat geopend is door Goddelijk onderwijs, om te zien Wie en wat Jezus is. Hij roept daarom tot ‘de einden der aarde’, om zich te wenden tot Zijn bloed, Zijn gerechtigheid, Zijn liefde, en om in Hem alles te zien, dat we nodig hebben, en al hetgeen we verlangen. En wanneer we ons tot Hem wenden, naar Hij nodigt, en naardat Hij ons in staat stelt, en zien Wie Hij is, en welk een genoegzaamheid voor al hetgeen nodig is, dan verlangen we geen andere zaligheid en geen andere Zaligmaker.

Welnu, hoe vaak lijken we in het geheel geen ware godsdienst te bezitten, of enige duurzame troost te smaken! Hoe vaak zijn onze bliken verdonkerd en bewolkt, en gaat onze geest schuil onder een dikke duisternis! Hoe vaak verbergt de Heere Zichzelf, zodat we niet op Hem kunnen zien, nóch tot Hem kunnen naderen; en hoe vaak wordt de grond, waarop we dachten te staan onder onze voeten weggeslagen, en staan we niet vast! Wat een moeitevol pad is dit om te bewandelen, maar hoe profijtelijk! Als we tot gebrek en tot uiterste armoede zijn gebracht, dan leren we de heerlijke rijkdommen van Christus naar waarde te schatten; hoe slechter de mening is, die we van ons eigen hart hebben en als des te bedrieglijker en als des te wanhopiger verdorven, we ons hart ervaren, des te meer stellen we ons betrouwen op Zijn getrouwheid; en des te zwarter we zijn in eigen waarneming; des te schoner en bevalliger wordt Hij in onze ogen. Als wij minder worden, dan wordt Jezus meer; als wij zwak worden, dan wendt Hij Zijn kracht aan; als wij in gevaar komen, dan brengt Hij verlossing teweeg; als wij in verzoeking komen, dan breekt Hij de strik; en als wij besloten zijn onder de donkerheid en duisternis; dan doet Hij het licht Zijns aanschijns schijnen. Welnu, het is door het geleid worden op deze weg, en door het wandelen op deze paden, dat we op de rechte wijze aan de weet komen, wie Jezus is, en dat we krijgen te zien en te voelen, hoe gepast en dierbaar zulk een Zaligmaker is voor onze ongelukkige zielen. Wij zijn behoeftig, Hij heeft in Zichzelf alle rijkdommen; wij zijn hongerig, Hij is het Brood des Levens; wij zijn dorstig, Hij zegt: ‘Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke’; wij zijn naakt, en Hij heeft klederen om weg te schenken; wij zijn dwazen, en Hij heeft wijsheid te verlenen; wij zijn verloren en Hij spreekt: ‘Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden’. Zodoende is het er verre van, dat onze ellende ons uitsluit van de genade Gods. deze is liet enige vereiste ertoe; is het er verre van, dat onze schuld Zijn vergeving uitsluit, het is het enige, dat ertoe nodig is; het is er verre van, dat onze hulpeloosheid onze zielen verwoest, het is de noodzakelijke toebereiding voor de openbaarmaking van Zijn kracht in onze zwakheid; we kunnen onze eigen wonden en zweren niet genezen; dat is juist de reden, waarom Hij Zijn arm moest uitstrekken. Het is omdat er geen verlossing is in onszelf, of in enig ander schepsel, dat Hij zegt: ‘Wendt u naar *Mij* toe; want *Ik ben God* en niemand meer’.

a. Dat Hij God is, is juist de grondslag van Zijn verlossingswerk; want het is Zijn eeuwige Godheid, die kracht, werkzaamheid, en waardij schenkt aan al hetgeen Hij als de Mens deed en leed, voor Zijn uitverkoren volk. Als Hij geen God zou zijn, God en Mens in één heerlijke Persoon, welke hoop zou er dan zijn voor onze schuldige zielen? Zou Zijn bloed onze zonden kunnen verzoenen, tenzij de Godheid er kracht aan verleende? Zou Zijn gerechtigheid onze persoon rechtvaardigen, tenzij de Godheid verdienste en waardij verleende aan al hetgeen Hij naar Zijn mensheid gedaan en geleden heeft?

Zou Zijn liefhebbend hart medelijden met ons kunnen hebben en ons kunnen verlossen, tenzij Hij als de ‘God boven allen’, al hetgeen binnenin ons gebeurt zag en kende, en alle kracht, evenals al de liefde had, om deze te onzen behoefte aan te wenden? Wij verkeren voortdurend in omstandigheden, waarin geen mens het minste goed voor ons kan doen en waar we onszelf niet kunnen helpen of verlossen; we bevinden ons in strikken en we kunnen ze niet verbreken; we verkeren in verzoeking, en kunnen onszelf er niet uit verlossen; we verkeren in moeite, en kunnen onszelf niet troosten; we zijn zwervende schapen, en we kunnen de weg terug naar de kooi niet vinden; we zwerven voortdurend achter de afgoden aan en we houwen ‘gebroken bakken’ uit, en kunnen niet wederkeren tot ‘de Fontein der levende wateren’. Hoe gepast en hoe zoet is het dan, voor degenen, die aldus geoefend worden, te zien, dat er een genadige Immanuël is aan de rechterhand des Vaders, Wiens hart vervuld is met liefde en Wiens ingewanden rommelen van erbarmen; Die Zijn eigen dierbaar bloed gestort heeft, opdat ze leven zouden; Die een heerlijke gerechtigheid heeft aangebracht, en ‘Die volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan’. Hij zegt daarom tot Zijn volk, die aan de uiterste ‘einden der aarde zijn’, die bevreesd zijn te naderen, dat Hij de Middelaar is tussen God en de mens. Hij zegt tot de schuldige: ‘Ik ben uw vergeving’; tot de naakte: ‘Ik ben uw bedekking’; tot de goddeloze: ‘Ik ben uw gerechtigheid’; tot de verontreinigde: ‘Ik ben uw heiligmaking’. Zich aan ‘de einden der aarde’ bevindende, zou de reinheid van God hem daar voor eeuwig houden; maar aangezien er een Goddelijke Middelaar is, een heerlijke Tussentreder, een almachtige Advocaat, een Immanuël, God en mens in één heerlijke Persoon, kunnen ze, ofschoon ze ‘aan de einden der aarde’ verkeren, door Hem naderen, want ze zijn in Hem gezegend en aangenomen. Ze zijn inderdaad aan ‘de einden der aarde’, en door schuld en schaamte durven ze niet te naderen; maar laat Jezus hun een blik schenken, of één aanraking doen gevoelen, en hun arme, behoeftige, naakte ziel zal opspringen, zich in Zijn armen werpen, en nadere toegang ervaren tot de Vader, want door die blik zien ze, dat er een Middelaar is tussen God en hen, een Tussentreder en Advocaat, Die voor hen zit op een Troon van barmhartigheid en genade.

Welnu, als ze nooit aan ‘de einden der aarde’ waren geweest, als ze in hun gevoelens nooit uitgedreven waren geweest, als ze nooit geweten hadden, dat ze vuile en walgelijke schepselen zijn, dan zouden ze nooit gevoeld hebben wat een gepaste en dierbare Zaligmaker er is aan de rechterhand Gods. Ze zouden opgeblazen zijn geweest van trots, verzwolgen in hun bezigheden, voldaan met een gedaante van Godzaligheid, tevreden met Satans dienstknechten te zijn en zijn werk te doen, of ze zouden begraven zijn geweest in hun zonden en lusten. Als ze zich nooit uitgesloten hadden gevoeld van de tegenwoordigheid Gods, en nooit verdreven naar ‘de einden der aarde’, dan zouden ze er nooit naar verlangd hebben verzoend te worden, vergeving te ontvangen, en naderbij te worden gebracht. Maar als ze zich daar bevinden, en de Heere spreekt niet dan met kracht tot hun ziel: ‘Wendt u naar Mij toe’, dan is alle afstand weggenomen, de beletselen vallen weg, het gescheiden zijn is ten einde, en ze naderen tot God, en ze zien hoe ‘God rechtvaardig kan zijn, en toch de Rechtvaardiger van hem, die in Jezus gelooft’. De zonde en de beschaamdheid kan ze keer op keer naar deze plaats, ‘de einden der aarde’, drijven, en herhaaldelijk kunnen ze vele smartelijke gewaarwordingen moeten ervaren, en kunnen ze vele vernederende lessen moeten leren; ze mogen keer op keer vrezen, dat ze misschien zullen sterven, en dat ze nooit Hem zullen zien, Wien hun ziel verlangt te zien en lief te hebben, en toch als de Heere wederom spreekt: ‘Wendt u naar Mij toe’, dan is de hindernis neergehaald, en dan kunnen ze wederom naderen door verzoening, die de Zone Gods voor de zonde heeft aangebracht.

b. Hij zegt daarom tot dezulken: ‘Ik ben God, en niemand meer’, u moogt zien op uw eigengerechtigheid, het zijn maar vuile lompen; op uw eigen besluiten, het zijn maar spinnewebben; op uw beloften, deze zullen verbroken zijn, voordat de nacht aanbreekt, op uw vasthoudendheid, het is niet meer dan een verward en bezoedeld web; op uzelf vanuit het eigen ik, en wat bent u anders dan een massa vuil en zonde? Hij zegt daarom: ‘Ik ben God, en niemand meer’.

U kunt tot iedere andere medicijnmeester gaan, ieder ander geneesmiddel beproeven en uitzien naar elk ander middel; maar het zal u alles zonder vergeving laten, niet aangenomen, en niet gerechtvaardigd, ‘want Ik ben God en niemand meer’. ‘Wendt u naar Mij toe’, zegt Hij tot alle ‘einden der aarde’; en als Hij spreekt (want waar het Woord des Konings is, daar is heerschappij), wordt er kracht geschonken aan de ziel om zich tot Hem te wenden en behouden te worden.

Welnu, ik durf zeggen, dat sommigen van u hier weten, wat het zeggen wil aan ‘het einde der aarde’ te zijn. U kunt niet tot God naderen, kunt Zijn tegenwoordigheid niet gevoelen, kunt het licht Zijns aanschijns niet zien, kunt Zijn liefde niet smaken. De zonde verduistert uw gemoed, belast uw consciëntie, en benauwt uw ziel; zodat u geen vergeving, verzoening, aanneming, toenadering en vrede kunt gevoelen. Er is een afstand, een beletsel, een scheiding tussen God en uw ziel en u kunt niet naderen met een heilige vrijmoedigheid. Hoe gepast, hoe bemoedigend is het dan, voor zulke gevoelige zondaren, om te zien, dat u onder zulke omstandigheden kunt naderen. Heb ik dingen gezegd of gedaan, die onbehoorlijk of die niet verenigbaar zijn? Is er schuld op mijn consciëntie gekomen, en heeft er wanhoop mijn hart vervuld? Moet ik daarom verblijven ‘aan de einden der aarde’? De Heere zegt: ‘Wendt u naar Mij toe’, opdat mijn schuld kan worden weggenomen. Ben ik een arme afkerige, ellendige, die iedere gemene afgod nazwerft? Moet ik daarom bij de gebroken bakken blijven? De Heere zegt: ‘Wendt u naar Mij toe, opdat de arme afgodendienaar moge weerkeren tot de Fontein der levende wateren.

Als we eens ernstig onderzoeken wat we dagelijks en ieder uur zijn — wat we geweest zijn, laten we zeggen, de afgelopen week door — wat een walgelijke gedachten, zondige verlangens en lage wensen — wat een ijdelheid, tegenstrijdigheid, wat een opgaan in bezigheden, liefde tot de wereld — in één woord, wat een lage werkingen van een verdorven natuur hebben we gehad, moeten we onszelf dan niet schuldig keuren?

Misschien ligt de schuld van deze zaken nu op de consciëntie; maar zullen deze werken als onoverkomelijke, onneembare hindernissen? Als de Heere zegt: ‘Wendt u naar Mij toe, alle gij einden der aarde’, en de ziel wordt in staat gesteld datgene te doen. waartoe de Heere nodigt, ziet ze Jezus dan niet als haar wijsheid, gerechtigheid, verlossing en heiligmaking? En brengt dit niet wederom troost voor de arme, schuldige afwijker? Moedigt dit hem niet wederom aan te naderen? Breekt dit niet het hart van de meest hardnekkige, en trekt dit niet als met een koord van liefde, de arme ellendige, die niets in zichzelf kan waarnemen, dan een massa vuiligheid?

Als we dan door pijnlijke bevinding weten wat het is aan ‘de einden der aarde’ te zijn, dan zegt de Heere niet: ‘Genees uzelf, maak uzelf beter’. Hij geeft ons niet een lange lijst van plichten, die vervuld moeten worden, of

van voorschriften, waarop we ons moeten toelagen; en als we dit hebben gedaan, en dat hebben vervuld, en het getal der tichelstenen in aantal en gewicht hebben geleverd, dan zal Hij op ons neerzien.

Maar de Heere spreekt tot ons in onze droevige toestand. 'Hier, gij arme, schuldige, ellendige, afwijkers; gij, die niets dan zonde en schuld hebt; gij; die uzelf niet kunt zegenen, verlossen, of vertroosten; wendt u naar Mij toe.' Hij zegt niet: 'Doe dit en dan zal Ik verschijnen, help uzelf een weinig, en dan zal Ik afdalen om u te helpen'; maar Hij zegt tot ons, als we in onze vuiligheid, schuld en schande liggen: 'Wendt u naar Mij toe', en als Hij spreekt, schenkt Hij de kracht. En niet zodra we ons naar Hem toewenden, dan worden we hierdoor behouden, gezegend, en genezen. Zodat al hetgeen we moeten doen is, ons naar Hem te wenden, zoals Hij spreekt. Het is inderdaad waar, dat Hij Zelf kracht schenkt om dit te doen, want 'zonder Hem kunnen we niets doen'. En om met het oog des geloofs Zijn heerlijke Persoon, Zijn verzoenend bloed, rechtvaardigende gerechtigheid en stervende liefde te zien, zal ons meer goed doen, en zal meer ware vrede in ons hart brengen, dan we ergens anders in duizend jaar zouden kunnen krijgen.

Welnu, deze verborgenheden door Goddelijk onderwijs te kennen, is te weten wat de levende Godzaligheid is. Wat is de levende Godzaligheid? Mezelf goed en heilig te maken; mezelf godsdienstig en vroom te maken, en tot een beslist vroom persoon?

Zulke zwijnendraf moge de zwijnen voldoen, maar dit zal een levende ziel niet voldoen. Wat moet ik dan doen, om mezelf te verbeteren? Niets. Kan ik door enige inspanning van de wil of van de kracht van het schepsel, mijn morenhuid veranderen, of mijn luipaardvlekken veranderen? Maar als de ziel aan 'de einden der aarde' ligt en de Heere zegt tot haar: 'Wendt u naar Mij toe, u bent volmaakt in Mij, behouden in Mij, heilig in Mij, en aangenomen in Mij'; dan vallen al de beletselen tussen God en de schuldige consciëntie weg, de duisternis vliedt weg, de afstand is weggenomen, en de ziel, zwart in zichzelf, wordt geopenbaard, dat ze gepast en aangenaam is in het oog Gods. Geestelijk in deze verborgenheid te worden ingeleid, toe te nemen in de kennis ervan, en om ons dag aan dag minder en minder te voelen in het eigen Ik; dwazer, zwakker, en krachtelozer te worden; en toch, als een arme, nooddriftige, zwakke en hulpeloze het uit Christus' volheid te mogen nemen, en in de Zoon van God een leven des geloofs te leven — iets hiervan te kennen, betekent iets te kennen van hetgeen de ware godsdienst is; en een weinig hiervan te kennen, zal een mens in- en uitwendig heiliger maken, dan al de goede werken of de vrome besluiten in de wereld.

Misschien zijn er hier enige van deze arme ellendigen, die aan 'het einde der aarde' zijn, aanwezig, twijfelende, vrezende, en bij tijden bijna wanhopende, of genade ooit hun ziel moge bereiken. Welnu, onderzoekt u niet op een verborgen wijze of u iets goeds of heiligs vindt in uzelf? Is er niet een zekere flauwe hoop en verwachting, dat u geleidelijk aan al wat beter en heiliger wordt?

Al dit verborgen zuurdesem van eigengerechtigheid moet uitgezuiverd worden; en u kunt onder deze bearbeiding moeten wegzinken, en steeds dieper in het moeras en vuil van uw walgelijke natuur geraken. Maar voor degenen, die gevoelen, dat ze niets kunnen doen is er deze troost, dat al hetgeen gedaan moet worden, datgene is, dat de Heere in ons werkt; al hetgeen er moet worden ervaren, is hetgeen Hij in ons werkt door Zijn Heilige Geest. Dit is het waar alle zaligheid en alle heiligheid op neerkomt. 'Wendt u naar Mij toe en wordt behouden, door wat Ik gedaan en geleden heb'. Er is geen andere weg ter genezing, tot de zaligheid, tot vergeving, vrede en verlossing om tot onze ziel te komen, want Hij is God en niemand meer. Er is geen andere zaligheid, geen andere Zaligmaker; geen andere weg om te vlieden voor de toorn, dan ons tot Hem te wenden, als Hij ons ertoe in staat stelt, in Hem gelovende, n aardat Hij ons kracht geeft, en op Hem steunende, naardat Hij in ons werkt, hetgeen aangenaam is in Zijn oog.

En ofschoon u zich nu in uw eigen waarneming aan de uiterste 'einden der aarde' bevindt, ziet de Heere u daar; en Hij zegt tot dezulken: 'Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden, alle gij einden der aarde'. U bent niet buiten het bereik van Mijn arm, noch buiten het gezicht van Mijn oog, 'want Ik ben God en niemand meer'.

En aldus worden, vroeg of laat, al de uitverkorenen op een klaarblijkelijke wijze behouden, en ervaren zij het zoete getuigenis en de zalige openbaring ervan in het hart en in de consciëntie. En is het geen genade, gespeend, ontledigd, en gezuiverd te worden van de eigengerechtigheid van het schepsel, van de natuurlijke vroomheid, en van een lange lijst van plichten van het schepsel, waarvan we er niet één op een behoorlijke of aannemelijke wijze kunnen verrichten? Is het geen genade in het geheel niets te moeten doen, behoudens eenvoudigweg hetgeen de Heere in ons en voor ons werkt, en op te zien tot Hem in Wie de zaligheid is en van Wie de zaligheid komt! O, welk een rust en verademing voor een arme, schuldige, ellendige, die zwoegt in

doen en laten, en die hierdoor alleen zijn schuld vermeerdert, te voelen en te ervaren, dat alles voor hem is verricht, en dat hij niets anders te doen heeft, dan het te aanvaarden; dat het feest is toebereid; en al hetgeen hij te doen heeft is er aan deel te nemen; dat het verzoenende bloed is gestort en dat al hetgeen hij te doen heeft, is de kracht ervan te gevoelen; dat de zaligheid is aangebracht, dat al hetgeen gedaan moet worden, alreeds is gedaan; en dat dit alles om niet geschonken wordt, 'zonder geld, en zonder prijs'; om niet medegedeeld en in de consciëntie gebracht door de werking Gods, opdat Hij als de Eerste en als de Laatste alle eer moge ontvangen en dat wij alle bate en troost mogen ontvangen, die Hij kan schenken. Welk een zoete en gezegende weg ter zaligheid is dit voor een ellendig zondaar! Hoeveel ligt er opgesloten in die woorden: 'Het is volbracht'! Alles, dat nodig is tot de zaligheid van een zondaar is dan ook reeds voor hem verricht; het gehele werk is volbracht, en de eeuwige zaligheid is gekocht; al hetgeen nog staat verricht te worden (en de Heere doet dat, of het zou uiteindelijk nooit worden gedaan), is voor de zondaar om het in zijn hart te ontvangen, en om onder de gezegende zalving en kracht ervan te leven.

Moge dit de gelukkige bevinding zijn van onze ziel! Mogen wij, zelfs van 'de einden der aarde' dan ook in staat worden gesteld ons tot Hem te wenden, en te weten, dat Hij God is, en niemand meer. En aldus mogen wij gedurig tot Hem komen, in Hem geloven, en op Hem rusten, als onze volkomen Zaligheid en ons volkomen verlangen. AMEN.